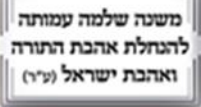

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק אדמו"ר משטפנטש
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת הראשון לציון הרב אליהו בקשי דורון ב"ר בן ציון זצ"ל

משנה ג'

רבינו עובדיה מברטנורא

המית בן חורין נתן את שויו. דכתיב (שמות כ"א) "אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו", דמי נזק. חבל בזה ובוזה. בין בעבד בין בבן חורין, ולא המיתו. משלם נזק שלם.

בְּשׁוֹר הַמוֹעֵד שְׁהֵמִית אֶת הָעֶבֶד לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר וכמו שלמדנו במשניות הקודמות גם בתשלומי שור המועד שהמית את העבד יש צד קולה ויש צד חומרה, **כִּי־צַד** והמשנה מסבירה כיצד יש צד קולה וצד חומרה **אֶחָד שְׁהֵמִית אֶת הַנֶּאֱחָה שְׁבַע־בָּדִים** בין שהשור המית עבד נאה ששווה יותר משלושים סלעים **וְאֶת הַכָּעוֹר שְׁבַע־בָּדִים** ובין שהמית עבד מכוער ששווה פחות משלושים סלעים - **נֹתֵן** בעל השור משלם לבעל העבד כפי הסכום הקצוב בתורה **שְׁלֹשִׁים סָלַע** כמו שכתוב "אם עבד יגח את השור או אמה, כסף שלושים שקלים יתן לאדוניו" (שמות כא, לב) ומכאן שפעמים משלם בעל השור יותר משווי העבד שזהו צד החומרה, ופעמים משלם פחות משווי העבד שזהו צד הקולה. ברם אם **הַמִּית** השור **בֶּן חוֹרִין** אדם שאינו עבד - **נֹתֵן אֶת שְׁוִיו** בעל השור משלם את השווי הכספי של הנהרג, כמו שכתוב "אם כופר יושת עליו ונתן פדיון נפשו" (שמות כא, ל). וכן כאשר **חָבַל בַּזָּה וּבַזָּה** כלומר כאשר השור רק פצע עבד, או בן חורין, אך לא הרג אותם - **מִשְׁלֵם נֶזֶק שְׁלֵם** היינו שעל בעל השור לשלם את הפרש השווי שלהם, כלומר בודקים כמה היו שווים למכירה בשוק לפני הפציעה וכמה הם שווים עכשיו לאחר הפציעה, ואת ההפרש בין כמה שהיו שווים בעבר לבין מה ששווים עכשיו על בעל השור לשלם.

משנה ד'

רבינו עובדיה מברטנורא

פגם. שמיין כמה אדם רוצה ליתן בין שפחה בתולה לשפחה בעולה להשיאה לעבדו שיש לו קורת רוח הימנו. לפי המבייש המתבייש. אדם נקלה שבייש, בורשתו מרובה. והמתבייש, לפי חשיבותו בורשתו

בְּאוֹנֵס וּבַמִּפְתָּה לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר וכן בתשלומי אונס ומפתה יש צד קולה וצד חומרה, **כִּי־צַד** והמשנה מסבירה את צד הקולה והחומרה בתשלומי האונס והמפתה **אֶחָד שְׁאֹנֵס וּפְתָה אֶת הַגְּדוּלָה שְׁבַע־הֶנֶּה** בין שאדם אנס, או פיתה, נערה חשובה ממשפחת כוהנים, **וְאֶת הַקִּטְנָה שְׁבַע־שָׂרָאֵל** ובין שאנס, או פיתה, נערה פשוטה מישראל - **נֹתֵן** משלם האונס, או המפתה, לאבי הנערה **חֲמִשִּׁים סָלַע** כמו שנאמר באונס "ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמישים כסף" (דברים כב, כט) ובדין המפתה נכתב "כסף ישקול כמוהר הבתולות" (שמות כב, כז) ולמדים את דין המפתה מהאונס שמה שנאמר בדין המפתה "כסף ישקול", הכוונה שיש עליו לשלם חמישים שקל כסף, שהם חמישים סלעים בלשון המשנה. **וְהַבִּשֵּׁת וְהַפְּגָם** אבל לקנס על הבושת והפגם שעל האונס/מפתה לשלם בנוסף לחמישים שקלים, אין קצבה מהתורה כמה עליו לשלם - אלא **הַכֹּל לְפִי הַמְּבִישׁ וְהַמְּתַבֵּישׁ** היינו שהתשלום הוא נגזרת של מי המבייש ומי המתבייש, כלומר בית דין מעריך את דמי הבושה שעליו לשלם, שכן ככל שהמבייש הוא אדם פשוט יותר הבושה היא גדולה יותר, וכן ככל שהמתבייש הוא אדם חשוב, כך בושתו רבה יותר. ולעניין תשלום הפגם בודקים כמה היו מוכנים לשלם עליה בתור שפחה לפני שנבעלה, וכמה מוכנים לשלם עליה עכשיו לאחר שנבעלה ונפגמה, ואת ההפרש יש על האונס/ מפתה לשלם.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לווזאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288